

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 285/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Cibulom, advokátska kancelária, M. Pišúta 919/2, Liptovský Mikuláš, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 56/2014 a jeho uznesením z 23. júla 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 17/2015 z 9. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 56/2014 a jeho uznesením z 23. júla 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 17/2015 a jeho uznesením z 9. decembra 2015.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 19/2014 z 19. mája 2014 po povolení obnovy konania v jeho trestnej veci uznaný vinným z pokračovacieho zločinu vydierania spolupáchatelstvom podľa § 20, § 189 ods. 1 a 2 písm. a) a § 138 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, zločinu obmedzovania osobnej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20, § 183 ods. 1 a 2 písm. a) a b), § 138 písm. d) a § 140 písm. c) Trestného zákona a zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 188 ods. 1 a 2 písm. c) a § 138 písm. a) Trestného zákona, za ktoré mu bol podľa § 188 ods. 2, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. h), § 41 ods. 2 a § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 8 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

3. Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd uznesením č. k. 2 To 56/2014-1184 z 23. júla 2014 podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol.

4. Sťažovateľ druhostupňové rozhodnutie napadol dovolaním, o ktorom najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo 17/2015 z 9. decembra 2015 rozhodol tak, že ho podľa § 381 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

5. Obnova trestného konania v sťažovateľovej veci bola povolená z dôvodu vyplývajúceho zo záverov prijatých ústavným súdom v náleze sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, v ktorom ústavný súd vyslovil, že v dovedy platnom a účinnom znení § 41 ods. 2 Trestného zákona slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ústavy.

6. Po povolení obnovy konania okresný súd *„znova rozhodoval o treste pre sťažovateľa a konštatoval, že v pôvodnom konaní bol sťažovateľovi uložený trest v konaní o dohode o vine a treste, pričom v novom konaní uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody v rovnakej výmere ako v pôvodnom rozsudku, teda 7 rokov a 8 mesiacov“*.

7. V odvolacom konaní sťažovateľ *„poukazoval na rozpor medzi rozhodnutiami súdov prvého stupňa pred a po zmene zákona v prospech sťažovateľa na základe nálezu Ústavného súdu SR. V pôvodnom rozhodnutí (pri aplikácii asperačnej zásady v plnom rozsahu) súd trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 8 mesiacov, uložený vtedy pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby považoval za zodpovedajúci zákonným kritériám a za spravodlivý a primeraný k povahe spáchaných skutkov, ktorý trest je spravodlivým a objektívnym obrazom potrieb individuálnej a generálnej prevencie. Pri novom rozhodovaní o treste za totožných skutkových okolností však už súd nepovažoval trest odňatia slobody ani na samej dolejšej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby za primeraný a spravodlivý. Výmera trestu teda zostala pre sťažovateľa rovnaká*

ako v pôvodnom konaní napriek tomu, že v obnovenom konaní bolo možné dovolateľovi uložiť trest od sedem rokov do šestnásť rokov. V pôvodnom konaní teda súd uložil dovolateľovi najpriaznivejší trest, aký mu dovoľoval uložiť v tom čase platný a účinný Tr. zákon. Prvostupňový súd po obnove konania pri rozhodovaní o treste napriek zmene zákona v prospech sťažovateľa a za nezmenených ostatných okolností, bez akéhokoľvek logického odôvodnenia, rozhodol tak, že uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a 8 mesiacov, nad zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, teda nie taký priaznivý ako v pôvodnom konaní. Rovnaký skutok bol v pôvodnom a obnovenom konaní hodnotený z hľadiska ukladania trestu rôzne, avšak bez priliehavého právneho zdôvodnenia odlišného prístupu k ukladaniu trestu za totožného skutkového stavu a všetkých okolností týkajúcich sa osoby páchatel'a ako aj okolností spáchania skutku.“

8. Ďalej sťažovateľ v konaní pred krajským súdom namietal nesprávne súčasné použitie ustanovenia § 37 písm. h) Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona okresným súdom v jeho trestnej veci pri ukladaní trestu a poukázal pritom na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 104/2009 zo 14. júna 2010, z ktorého vyplýva, že spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa v súlade so zásadou „ne bis in idem“ vyjadrenou v § 38 ods. 1 Trestného zákona nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Trestného zákona).

9. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd zamietnutím odvolania sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu „odignoroval uvedené Stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky“.

10. Sťažovateľ pokračuje, že «dovolací súd plne uznal argumenty dovolateľa..., týkajúce sa porušenia zásady „ne bis in idem“, keď konštatoval, že súdna prax súdov v otázke použitia ust. § 37 písm. h) Tr. zákona sa riadi Stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo... 14. 6. 2010, sp. zn. Tpj 104/2009, pričom okresný ani krajský súd sa týmto Stanoviskom neriadili, a preto výrok o treste je v rozsudku prvostupňového súdu

chybný, nakoľko trest bol uložený podľa ust. § 41 ods. 2 Tr. zákona a zároveň aj podľa ust. § 37 písm. h) Tr. zákona», avšak „odvolací súd toto pochybenie nenapravil... konštatoval porušenie zákona, ktoré osobitne v trestných veciach nemožno súdu odpustiť, či takéto porušenie prehliadnúť, keď toto výrazným spôsobom zasahuje do základného práva na osobnú slobodu“. Podľa sťažovateľa je porušením práva na účinný opravný prostriedok, keď dovolací súd „nepochybné zistil porušenie zákona“ a „zároveň uzavrel, že toto porušenie zásadne neovplyvnilo postavenie sťažovateľa, preto ani neuznal dovolací dôvod sťažovateľa“. Sťažovateľ je presvedčený, že «v prípade, ak došlo k porušeniu zákona, musí sa to nevyhnutne „pozitívne“ v jeho sfére prejavovať a byť v jeho prospech obzvlášť v prípade vykonávania nepodmienečného trestu odňatia slobody. Dôvod odmietnutia dovolania podľa § 371 ods. 5 Tr. poriadku, nie je rýdzo formálnym dôvodom, na rozdiel od ostatných dôvodov, ale uplatňuje sa z hľadiska materiálneho postavenia obvineného v konkrétnej veci.».

11. Sťažovateľ uzatvára, že dovolací súd „svojím prístupom k nenaplneniu dovolacieho dôvodu, hoci sám konštatoval, že... dovolací dôvod reálne existoval, bezdôvodne zasiahol do práva sťažovateľa na prístup k dovolaciemu súdu, ako aj práva na účinný opravný prostriedok v zmysle článku 13 Dohovoru“, a keďže „dovolanie odmietol, hoci pritom súčasne pripustil, že by mohlo byť dôvodné, porušil tiež právo na súdnu ochranu sťažovateľa... zároveň“ sa „takýmto postupom dopustil voči sťažovateľovi porušenia zákazu odmietnutia spravodlivosti (*deneuatio iustitiae*).“.

12. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ]... na súdnu ochranu podľa d. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na spravodlivé súdne konanie a na prístup k odvolaciemu a dovolaciemu súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. 7. 2014, v konaní vedenom pod sp. zn.: 2 To/56/2014 a postupom a uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. 12. 2015 v konaní vedenom pod sp. zn.: 1 Tdo/17/2015, porušené boli.

Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 23. 7. 2014, sp. zn.: 2 To/56/2014 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. 12. 2015, sp. zn.: 1 Tdo/17/2015, zrušuje.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000 €, ktoré mu je Krajský súd v Žiline povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Krajský súd v Žiline je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa v sume 363,79 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Martina Cibul'u, advokáta v Liptovskom Mikuláši, M. Pišúta 919/2... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

15. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

16. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

17. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

19. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 56/2014 a jeho uznesením z 23. júla 2014 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 17/2015 a jeho uznesením z 9. decembra 2015, ku ktorému malo dôjsť tým, že sťažovateľovi bol

v jeho trestnej veci po povolení obnovy konania uložený trest odňatia slobody v rovnakej výmere ako v pôvodnom konaní, čo však považoval za trest pre neho priaznivejší vzhľadom na zmeny použitých právnych noriem vyvolané nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 ako aj tým, že napriek konštatovanému nesprávnemu súčasnému použitiu ustanovení § 37 písm. h) Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona, neboli dôsledky takejto aplikácie napravené.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

22. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

23. Sťažovateľ v súvislosti s napadnutým postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu namieta, že napriek zisteniu a konštatovaniu nesprávneho použitia príslušných ustanovení Trestného zákona [§ 37 písm. h) a § 41 ods. 2] okresným súdom v rozsudku sp. zn. 2 T 19/2014 z 19. mája 2014, ktorý bol krajským súdom v podstate potvrdený, nevykonal žiadnu nápravu tohto nezákonného stavu a tieto rozhodnutia súdov nižších stupňov nezrušil.

24. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž

vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a slobodách (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

25. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 37/95, II. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napadnutým rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý mu predchádzal.

26. Vychádzajúc z uvedených téz ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu.

27. V podstatnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. 1 Tdo 17/2015 z 9. decembra 2015 dovolací súd uviedol:

«Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. i) a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného. V zmysle § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné...

Súdna prax... v otázke použitia ustanovenia § 37 písm. h) Tr. zák. sa riadi Stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, č. 1/2011 (sp. zn. Tpj 104/2009) k rozdielnemu výkladu § 37 písm. h) Tr. zák. v otázke „viac“ trestných činov, na ktorý poukázal obvinený v dovolaní...

... aplikácia i týchto dvoch ustanovení súčasne, nie je prípustná, lebo by dochádzalo k porušovaniu zásady ne bis in idem - nie dvakrát za to isté. V danom prípade okresný, ale ani krajský súd, sa týmto Stanoviskom neriadili, a preto výrok o treste v rozsudku okresného súdu je chybný. Krajský súd toto pochybenie nenapravil pri rozhodovaní o odvolaní obvineného, čo by bez ďalšieho bolo dôvodom na zrušenie oboch týchto rozhodnutí z uplatneného dovolacieho dôvodu.

Najvyšší súd na základe tohto porušenia zákona, ktorý napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., zistil aj to, že nedošlo k zásadnému ovplyvneniu postavenia obvineného [REDAKOVANÉ] v zmysle § 371 ods. 5 Tr. por.

Obvinený bol uznaný vinným zo štyroch zločinov, z ktorých najzávažnejší bol zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody od 7... do 12... rokov, pričom v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. horná hranica trestnej sadzby sa musí zvýšiť o 1/3, teda o 4 roky, a takto asperačnou zásadou zvýšená trestná sadzba je od 7... do 16... rokov.

Vzhľadom na závažnosť, okolnosti, počet, následok spáchaných zločinov, ako aj predchádzajúcu protizákonnú činnosť (amnestiou prezidenta republiky bolo zahladené iba odsúdenie), najvyšší súd uzatvára, že uložený trest odňatia slobody v trvaní 7... rokov a 8... mesiacov sa javí skôr miernejší, než prísny. Obvinenému nemohol byť uložený miernejší trest - na samej dolnej hranici trestnej sadzby.

K sprísneniu tohto trestu v obnovenom konaní bránilo ustanovenie § 405 písm. b) Tr. por., podľa ktorého, ak bola povolená obnova konania len v prospech obvineného, nesmie mu byť novým rozsudkom uložený trest prísnejší, než aký mu bol uložený v pôvodnom konaní, čo okresný i krajský súd rešpektovali. V dovolaní tomu bráni ustanovenie § 385 ods. 2 Tr. por.

Na základe uvedeného najvyšší súd konštatuje, že novo uložený trest je primeraný, spravodlivý a zákonný. Je spôsobilý zabezpečiť ochranu spoločnosti tým, že obvinenému zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Vytvorí podmienky na výchovu obvineného

k tomu, aby viedol riadny život a súčasne na iných pôsobí v smere odradenia od páchania trestných činov. Zároveň vyjadruje morálne odsúdenie obvineného spoločnosťou.

Zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného. Nebolo možné preto uplatnený dovolací dôvod použiť pri rešpektovaní ustanovenia § 371 ods. 5 Tr. por.»

28. Podľa názoru ústavného súdu z odôvodnenia najvyššieho súdu jasne vyplýva, že tento sa vysporiadal s argumentmi sťažovateľa proti rozhodnutiam súdov nižšieho stupňa, zrozumiteľne a jednoznačne uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba dovolanie odmietnuť. V jeho rozhodnutí sú uvedené skutkové okolnosti veci a odôvodnené závery týkajúce sa právneho posúdenia veci.

29. Dovolací súd sčasti uznal argumentáciu sťažovateľa a potvrdil porušenie zákona v jeho neprospech súdmi nižších stupňov, avšak (a to je z hľadiska ústavnoprávnej ochrany základných práv sťažovateľa podstatným) presvedčivo odôvodnil, prečo v konečnom dôsledku nemohol požiadavke sťažovateľa, ktorej sa dovolaním domáhal, vyhovieť, a teda prečo jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol. Vychádzal pritom zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisovného materiálu, na ktoré aplikoval ustanovenie § 371 ods. 5 Trestného poriadku. Takéto odôvodnenie rozhodne nemožno považovať za svojvoľné.

30. Najvyšší súd teda prijatý výsledok vo veci sťažovateľa oprel o konkrétne ustanovenia príslušného procesnoprávneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo, pritom z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo taká ich aplikácia, ktorá by bola v rozpore s ich znením, alebo bola popretím ich podstaty, účelu a zmyslu.

31. Rovnako sa najvyšší súd zaoberal aj otázkou výmery trestu odňatia slobody uloženého sťažovateľovi v obnovenom konaní. Ani v tejto časti ústavný súd nemôže dovolaciemu súdu nič vytknúť, pokiaľ ide o dostatočnosť odôvodnenia záveru o primeranosti tohto trestu, ktorý najvyšší súd považoval skôr za mierny, a uviedol aj to, prečo ho takto vníma. Svoje hodnotenie opäť oprel o skutočnosti vyplývajúce z trestného spisu.

32. Ústavný súd odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu hodnotí ako také, ktoré stručne a jasne objasnilo skutkový a právny základ rozhodnutia, a teda postačovalo na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

33. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

34. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nemohol inak, iba konštatovať, že postup a rozhodnutie najvyššieho súdu boli súladné so základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeným v čl. 46 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie zaručeným v čl. 6 ods. 1 dohovoru. S tým súvisí aj nemožnosť vyslovenia zásahu do zákazu odmietnutia spravodlivosti. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že princíp zákazu *denegatio iustitiae* znamená, že súd je povinný o veci, na ktorej rozhodnutie je príslušný, rozhodnúť. Najvyšší súd sa vecou sťažovateľa zaoberal a z hľadiska ústavnoprávných záruk o nej spravodlivo rozhodol. To zároveň diskvalifikuje aj možnosť porušenia práva sťažovateľa na účinný prostriedok nápravy (čl. 13 dohovoru).

35. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tdo 17/2015 a jeho uznesením z 9. decembra 2015) pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

36. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľa postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 56/2014 a jeho uznesením z 23. júla 2014, ústavný súd sa s obsahom napadnutého rozhodnutia oboznámil a preskúmal ho, avšak nepovažuje za potrebné osobitne svoje zistenia na tomto mieste uvádzať, keďže tak urobil už najvyšší súd v dovolacom konaní a v ňom vydanom rozhodnutí, závery ktorého ústavný

súd považuje za také, ktoré nepredstavujú zásah do základných práv sťažovateľa. Bolo by nadbytočným opakovať pochybenia súdov prvého a druhého stupňa a ich dopady na osobu sťažovateľa z hľadiska ústavou a dohovorom mu garantovaných práv, pretože tak učinil už dovolací súd, ktorý sa všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa zaoberal.

37. Navyše, z princípu subsidiarity zakotvenom v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

38. Sťažovateľ sa podaním dovolania v podstate domáhal aj ochrany svojich základných práv a v takom prípade právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o mimoriadnom opravnom prostriedku sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu.

39. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti smerujúcej proti postupu a rozhodnutiu krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

40. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo (pozri čl. 127 ods. 2 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2017